

maaske her kommer lidt paa tværs af Kommissionens Arbejde, naar Kommissionens Medlemmer her i høje Toner udtale sig om, at der er grebet ind i Kommissionens Arbejde ved dette Forslag, forekommer det mig, at Kommissionens Medlemmer først og fremmest bør tilskrive sig selv Skylden, fordi de ikke have fremmet Arbejdet mere.

Naar jeg undtager det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (C. Ravn), som udtalte en Sætning, jeg fuldt ud kan give min Tilslutning, idet han sagde, at alle Lønninger under 1,200 Kr. ikke ere for store under normale Forhold, har egentlig den røde Traad hos dem, der have talt fra de Partier, som endnu have haft Ordet, været, at det, Ministeren har forlangt, var meget: man skulde indskrænke det. Der er en Skala i de forskellige Medlemmers Udtalelser, indtil vi have ved det ærede Medlem for Assens (Berntsen), som slet ikke vil give noget, som mener, at har det gaaet til Dato, kan det gaa et Aar til, at have de ude omkring sultet og lidt Af-savn i saa lang Tid, medens Kommissionen har siddet, kunde de godt vente et Aar til. Det har været den røde Traad, at de Lønninger, som foreslaas her, vare for store, at man skulde spare. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds vilde indskrænke sig til at give nogle ganske enkelte af de lavestlønnede Tillæg; han mente, det var for meget, der her var fordret. Siden hen sagde det ærede Medlem, at Kommissionens Arbejde var fordelagtigere for Personalet end Ministerens Forslag. Jeg synes, disse to Ting staa i en underlig Modstrid med hinanden. Hvis Forholdet er det, at Resultatet af Kommissionens Arbejde giver højere Lønninger, har det ærede Medlem jo ingen Grund til at indskrænke sig til at ville give nogle ganske enkelte af de lavestlønnede Tillæg. Det er i det hele taget en ganske ejendommeligt Maade, hvorpaa der tales her i det høje Ting. Der tales om, at man skal give til dem, der *trænge*. Det er, som om det høje Ting stod her paa et Velgører-standpunkt og saa ud over denne store Masse Arbejdere, som om det var en Skare Folk, der skulde opretholde Livet ved, hvad gode Mennesker gav dem. Dette er

jo i Grunden slet ikke Tilfældet. De Funktionærer, som i saa mange Aar have rettet Krav til Tinget, ere ikke Folk, der kræve Godgørenhed, det er Folk, som kræve, hvad deres Arbejde er værd. Derfor forekommer det mig, at disse Ord „Trang“ og „trængende“, som der bliver lagt saa stærkt Tryk paa fra forskellige Sider, ere saa lidet paa deres Plads her. Det, vi her maa komme til, er at give de Folk, der arbejde ude i Landet, hvad deres Arbejde er værd, og det berører aldeles ikke disse Folk, hvorledes den finansielle Status er. Disse Folk have Krav paa at faa saa meget for deres Arbejde, at de kunne leve deraf, klæde sig deraf og i det hele taget opholde sig og deres Familier deraf. De have Krav paa, at dette skal være det Minimum, hvorefter Lønnen retter sig, og jeg tror ikke, at nogen vil kunne møde frem med den Paastand, at man kan føde og opholde sin Familie for 7—900 Kr. om Aaret, saaledes som Livsvilkaarene have udviklet sig. Man kan ikke sige, at de af disse Lønninger kunne faa det nødvendige til deres Families Behov, og naar dette er saa, og de gøre et samfundsnyttigt Arbejde, et Arbejde, som ikke kan undværes, kommer det virkelig ikke disse Folk ved, hvordan den finansielle Status er. Det er højst urigtigt af os her inde at sige til dem: I skulle være tilfredse, thi det betaler sig daarligt, og derfor maa I derude lide Nød. Naar en Arbejder gaar til en privat Arbejdsgiver, forlanger han den Løn, hans Arbejde er værd, og spørger aldeles ikke om, hvor hans Principal faar Pengene fra til Lønnen, om han laaner dem, om han har Underskud eller Overskud; han forlanger, hvad hans Arbejde er værd, og det er ganske naturligt, at Arbejderne ude i Landet gøre det samme. Men naar der tales saa meget om den finansielle Status — det ærede Medlem for Assens brugte netop Udtrykket: hvor Pengene skulle komme fra — kunde det dog være rigtigt at se paa, hvorledes vi ellers bruge vore Penge. Jeg skal nævne, at vi for ikke længe siden sendte en Lov op til Landstinget, som i Løbet af en 37 Aar vil bebyrde Statskassen med en Million Kr.s Udgift om Aaret, og det til Folk, som slet ikke arbejde for os og altsaa ikke skulle